

הממוסדים והבימה והקאמרי ניסו להעלות הצגות בערב־שבת, אך נסוגו מחוסר־קהל.

התל־אביבים שתקו. בתי־הקולנוע לא היו חופשיים לחלוטין. הם נזקקו אז להמצאות שונות ומשונות כדי לבצע את עבודתם. כי למרות העינייה לא העיני, לא התירו פקיד העירייה לפתוח את הקופות שפנו לכיוון הר־חוב. הם נאלצו למכור כרטיסים בשול־חן שעמד בכניסה לאולם.

דבר דומה קרה במוזיאון תל־אביב ובתוכנית שבת־רבות שבמיס־גרתו. "מכרנו כרטיסים. מה זה חשוב איך ואיפה מוכרים?" הסביר סמנכ"ל המוסיאון, יעקב תלמודי, בא־רצון.

התל אביבים העדיפו לשטוק, כדי שלא לחמם את הנושא הרגיש. בתקופה מאוחרת יותר החליטה העירייה להטיל מס חילול־שבת. "רוצים לחלל את השבת — לפחות תשלמו", אמרו הדתיים, כשהבינו

העירוני. הדתיים לא אהבו את פתיחתם של בתי־הקולנוע פאריס. גת. לימור ובני־יהודה, והחלו נלחמים בשבירת הסטאטוס־קוו. כל בית־קולנוע שנפתח גרם לגל של מילחמות ציבוריות והפגנות של הדתיים.

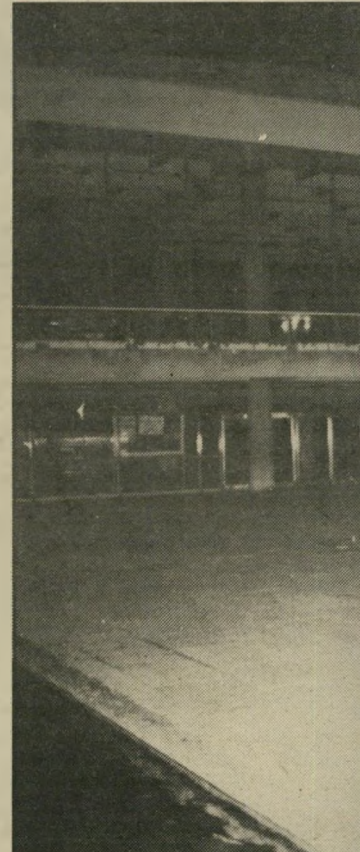
על קולנוע גת נערכה המילחמה הכי גדולה. הציבור הדתי, שהתגורר בבתים הסמוכים לגת, לא ויתר מאז ועד היום. דבר דומה קרה לבתי־הקולנוע מקסים ודקל.

צ"ץ הצטרף למהומה, רק כשדעתו הדברים חרגו מההתפתחות ההדרגתית, שאלה הוא חתר מלכת־חילה. התחסדות בענין היתה מושלמת. למרות שהקרנות הסרטים היו בלתי־חוקיות, בדרך־כלל העלימה העירייה עין ולא נקטה בצעדים מישפטיים כלשהם נגד מפירי החוק.

גם בתי־התיאטרון המיסחרי כמו צוותא, בת־דור ובית־ארלוזורוב החלו פורחים ומשגשגים. התיאטראות

עבת

ממלכת העירום משתתפת ליד גלגל־הרולטה, מקווה לזכות בנקודה נוספת. שבע נקודות יזכו בכרטיס־טיסה זוגי לאירופה. לפני כל סיבוב של גלגל הרולטה עליה להסיר פריט־לבוש נוסף. המתפשטים אינם מתביישים כלל וכלל.

הורים וילדים הבדרן דודו דותן מוקף בילדיו ובילדי ידידיו שאותם ליווה להצגת־ילדים בקולנוע שחף ביום שבת בבוקר. דותן טוען, שזה הזמן האידיאלי עבורו לבוא עם ילדיו, ושהם מרוכזים יותר בהצגה בבוקר מאשר ביום חול אחרי הצהריים.

המערק, שוב אין לדתיים אותו כוח־הסחיטה כפי שהיה להם בעבר. הכוונה החדשה בבניין העירייה היא: להרחיב בעתיד, כמעט ללא הגבלה, את הפעילות בשבתות. **הילדים בריכוז.** אין זה סוד שאחוז ניכר מהמבילים של ערבי־השבת (המשך בעמוד 60)

ם, רוב בתי־הקולנוע שוקקים והומים י קולנוע רב־חן. העניקה העירייה לבעלי־תים בלילות־שבת. חן, השוכן על חמשת שלו בכיכר דיזנגוף. הוא סמל המהפכה.

אליו מאוחר יותר מועדון פרס־פקטיבה. שניהם הקרינו סרטים כרוחב 16 מילימטר לקהל מאוד מיוחד. היו אלה סרטים ישנים שלא הוקרנו כמשך השבוע בבתי־הקולנוע. הקהל הפרובינציאלי, הזורם היום בהמוניו תל־אביבה להצגות חצות של ערבי־שבת, לא היה מוצא בהם עניין רב.

שני מועדוני־הקולנוע החלוצים לא הופרעו כמלאכתם, כעיקר בגלל אופי־יים השונה שהבדיל אותם מבתי־הקולנוע מן השורה.

אחרי הבחירות המוניציפאליות של 1973, שבהן נבחר צ"ץ בפעם הראשונה, תפסו כמה בתי־קולנוע עוז ופתחו את שעריהם לקהל הרחב גם בערב־שבת, למרות איסור חוקי־העזר

סיפור הפרברים נורית רייטר וחברה (מימין) באו מרחובות, כדי לחזות במופע־העירום וההימורים של מאיר רמז בקולנוע תל־אביב. גב יהודה גנון בן ה־20, חייל מבתי־ים (משמאל), סבור שמופעי הבידור שתל־אביב מציעה לו בלילות־שבת הם. ממש הצלה